

14: Een woeste rivier

Dag 31: Van Jasper (AB) naar rest area 'Welcome to BC'

96 mijlen vandaag / 15190 km in totaal / 33432 stappen vandaag

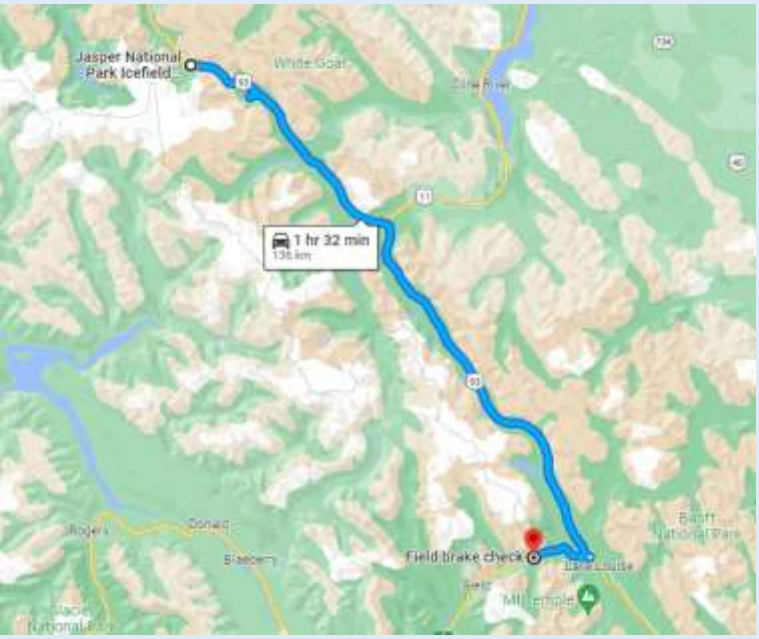

Gisterenavond is er besloten dat we om 10u00 aan 't rijden moeten zijn. Als wektijdstip wordt 08u00 voorgesteld, maar ik ken onze pappenheimers, dus zet ik mijn wekker om 07u30. In tegenstelling tot mijn verwachtingen heb ik toch niet zo denderend geslapen, alhoewel het rustig is. Gelukkig is m'n hoofdpijn voor het grootste deel weg: enkel nog een zeurderig gevoel, gemakkelijk te negeren.

Loic bakt de eitjes, ik maak de fruitsla, Hoesy zet de koffie en het water voor de thee op, en Seighin blijft in z'n nest liggen totdat alles klaar is 😊 De 2 gletsjers waar we een mooi zicht op hebben – links Athabasca, rechts Dome Glacier - spelen verstoppertje met de wolken: soms zichtbaar, soms bijna niet. Heel de nacht is het droog geweest, maar nu begint het te regenen. Hmmm, niet zo'n tof weer om een bergwandeling in te maken… Wat zegt de weersvoorspelling? Volgens Google nog even een buitje, en dan niets meer van nattigheid tot 15u00 à 16u00. Okay, aangrijpen die kans!

14: Een woeste rivier

Terwijl de jongens de afwas wegwerken, stappen wij naar het visitor center van Columbia Icefield om meer informatie in te winnen over Lake Louise in Banff, meer bepaald de overnachtingsmogelijkheden. Hé, d'er is een Starbucks in het gebouw aanwezig… die pas om 10u00 zijn deuren opent, een half uur vóór het informatiepunt van het bezoekerscentrum. That sucks, twice! Dan maar even naar toilet en terug naar de RV.

De 2 zonen hebben zich uitstekend van hun taak gekweten - zelfs de vloer is 'geswifferd' – en zijn… terug in bed gekropen! Geen medelijden: d'eruit, want we rijden naar het trailhead van Wilcox Pass, enkele minuutjes van onze parking gelegen. Daar aangekomen pelsen we ons aan – het zonnetje schijnt wel, maar we gaan een stuk de bergen in, dus zeker kleren tegen de kou (en de regen, hè, Calle? (zie verder)) voorzien. Het informatiebord aan het begin van de trail geeft een iets andere afstand aan dan in de brochure met wandelpaden: 8,1 tegenover 6,8 km. Al snel hebben we door dat de laatste afstand tot aan Wilcox Pass gemeten is, terwijl de eerste naar Wilcox Ridge is. We zullen boven wel beslissen of we al dan niet nog verder gaan…

Om 10u30 beginnen we aan onze hike. Er zijn wel wat medewandelaars, maar écht druk kan je het niet noemen: fijn! De beschrijving van de trail houdt het midden tussen 'moderate' en 'strenuous'. Er zijn inderdaad regelmatig pittige en steile stukken, maar ik heb minder last dan gisteren. De jongens houden opzettelijk de pas in, zodat we hen

kunnen blijven volgen. Da's lief, maar helemaal niet nodig; echter, als ik hen dat zeg, krijgen we als antwoord dat het gezelliger is als we allemaal samenblijven. Als ze zich maar niet vervelen…

Net als gisterennamiddag wandelen we eerst een heel stuk in dichtbebost gebied, met hoge naaldbomen, mos, veel afgekraakte en occasioneel afgezaagde stammen. Dan worden de sparren kleiner, en beginnen er meer bosjes te verschijnen. We stoppen regelmatig om de gletsjers te bewonderen – Saskatchewan, Athabasca en Dome – en foto's te trekken. Overweldigend mooi, zelfs bij bewolkt weer!

Na 1,7 km stappen komen we weer 2 rode stoelen tegen: het is nu een half uur na de start van de wandeling, goed tempo dus. Eén stoel is bezet door een hiker; we zullen op de terugweg wel een fotootje nemen. Niet lang daarna verdwijnen ook de lage struikjes en bevinden we ons in een alpiene vlakte: korte grassen en stenen. In de verte zien we mensen een kam beklimmen: dat zal de trail naar Wilcox Ridge zijn. Zoals ik me nu voel, kan ik dit extraatje best aan.

Nóg een 40-tal minuten later arriveren we op onze eigenlijk bestemming: Wilcox Pass. Woest, ruw gebied met een kille bries. We graven in onze rugzak naar een versnapering in de vorm van een proteïnereep, en overwegen onze keuzes: wél of niet verder? Drie van de vier stemmen voor verdergaan, de jongste is om te kopen met een extra reep: mama staat die van haar af 😊

14: Een woeste rivier

Juist als we de 1ste passen op de 'wilderness trail' – dat is een trail die niet actief onderhouden wordt – gezet hebben, bespeuren we nattigheid: 't gaat toch niet waar zijn, hè? We wandelen nog even verder, de druppels negerend, maar de regen neemt alleen maar in kracht toe. Het is zeker geen stortbui die ons op een mum van tijd kletsnat maakt, maar toch stevig genoeg om ons plan te herzien: niet echt verantwoord om in dit weer in het gebergte te hiken.

Terug naar de parking dan maar: iedereen haalt z'n regenkledij boven, iedereen behalve ondergetekende. Omdat ik m'n goed geïsoleerde windjack al aan had, en ik erop vertrouwde dat het weerbericht het bij het rechte eind had, heb ik m'n regenjas in de RV laten hangen. Foute keuze, zo blijkt nu. Op een mum van tijd is m'n haar nat, wat voor een koud gevoel aan m'n hoofd zorgt en een vervelende hoofdpijn veroorzaakt. 't Is m'n eigen schuld, dus blik op het pad, verstand op nul en doorstappen. Een eindje verder biedt Hoesy met zijn afneembare kap aan: hij heeft toch z'n trekkershoed op. Het helpt een beetje; de hoofdpijn echter blijft, nu geen stekende pijn meer boven m'n rechteroogkas, maar een dof gevoel in m'n hele hoofd.

De jongens maken nu wel voort, wat hun goed recht is: hoe sneller ze aan de camper zijn, des te rapper ze droog zitten. Hoesy blijft bij mij, en moet daardoor een paar keer halt houden: nu begint ook m'n rug pijn te doen, en sta ik soms weer onvast op m'n benen. Ik sakker op de trail, maar die kan er niets aan doen: het goeie weer heeft ons in de steek gelaten. Onze hikingbroek is niet echt meer waterdicht, na 2 keer doorweekt te zijn geweest, en m'n vingertoppen hebben koud, ondanks de handschoenen, maar de wandelschoenen blijven droog vanbinnen.

Omstreeks 12u45, zo'n 10-tal minuutjes later dan onze zonen, bereiken we de RV en maken we dankbaar gebruik van de hulp van de jongens bij het uittrekken van de natte

kleding. Misschien kunnen we nu eerst effe bekomen en bokes eten? Hoesy's voorstel om enkele blikken soep op te warmen, wordt enthousiast onthaald. Terwijl m'n 3 mannen verder eten, leg ik me even op bed; ik voel me niet echt goed. Bijna een griepgevoel, zou je zo denken… Ik weiger te doemdenken in de richting van corona, en probeer wat te rusten.

Rond 14u00 zitten we samen: what next? Seighin en ik zoeken alvast naar beschikbare overnachtingsplaatsen in de buurt van Lake Louise en Banff, maar de verbinding is niet echt schitterend. Dan maar enkele minuutjes terugrijden naar het bezoekerscentrum van Columbia Icefield, waar we wél ons opzoekingswerk kunnen doen. Er zijn nog enkele vrije plaatsen, weliswaar voor RV's met een maximumlengte van 24' – gaan we nu echt over die ene extra foot vallen? – maar we kunnen ze niet meer online reserveren: dit was slechts tot 14u00 mogelijk. Nu heerst het principe van 'first come, first serve'.

14: Een woeste rivier

We besluiten het erop te wagen en zetten koers naar Banff. And guess what? De regen is opgehouden, en het zonnetje schijnt opnieuw. Zijn ze daarboven met onze voeten aan 't spelen? Loic is moe en zet zich dus liever niet in de passagierszetel; ik neem de honneurs van copiloot dan maar waar, ondertussen tokkelend op de laptop van onze oudste zoon: alles wat ik al geschreven heb, is mooi meegenomen! M'n rug is nog steeds niet wat het hoort te zijn, maar ik heb me voorgenomen niet flauw te doen. Als we de parking van het uitzichtpunt op Crowfoot Glacier aan Bow Lake oprijden, leg ik net de laatste hand aan m'n schrijfsels. De jongens zijn allebei in slaap gevallen, maar wij stappen even uit om de benen te strekken en de gletsjer te bewonderen .

Anderhalf uur na ons vertrek van Columbia Icefield visitor centre daagt finaal Lake Louise op. We willen eerst en vooral naar het bezoekerscentrum gaan om te informeren of we nog een plaatsje op de bus naar de parking kunnen versieren. Lake Louise is namelijk 2 parkings rijk, maar dit plaatsje is klaarblijkelijk zó in trek, dat beide op een mum van tijd vol zijn. Daarom worden er (betalende) bussen ingelegd, zodat de mensen het meer en de omgeving toch kunnen bezoeken. Dan merkt Hoesy echter op dat we doorgang krijgen, en niet afgeleid worden naar de 'Bus Park & Ride'. Zou er misschien plek zijn op de parking?

De verschillende seingevers die we passeren, houden ons niet tegen, maar wuiven ons verder door. En ja, hoor: we hebben geluk, er is inderdaad plaats! Da's goei nieuws… of toch niet? Hoesy maakt de bedenking dat we – nu we er toch zijn – minstens een korte wandeling moeten maken. Met nadruk toch op 'kort', hè, echtgenoot? We bekijken het plannetje met de trails dat we enkele weken geleden in het toeristisch informatiecentrum van Banff ontvangen hebben. Er is inderdaad een geasfalteerd wandelpad langsheen het meer dat 2 km enkel bedraagt en tot aan de melkwitte kreek loopt dat het meer zijn speciale kleur geeft. Van daaruit vertrekken er nog andere paden, dus we kunnen dan beslissen of we verder gaan, dan wel terugkeren.

14: Een woeste rivier

Om 16u45 vertrekken we, net als het weer begint te regenen. Geen drasj echter, en ditmaal heb ik mijn regenjas aan, dus zonder veel erg. Als we halverwege de trail zijn, houdt het trouwens op. Er zijn nog betrekkelijk veel wandelaars op dit tijdstip, maar naargelang we verder vorderen, wordt het minder druk. Het meer heeft inderdaad een immens aquamarijn kleur en biedt een sprookjesachtige aanblik, zelfs bij een overtrokken lucht. Aan de overzijde bevinden zich imposante rotspartijen, en kan je al enkele van de gletsjers ontwaren.

Aan het einde van het wandelpad staat een infobord met mogelijke routes. Eerder rudimentair, want niet bij elke trail is de naam vermeld, maar we hebben het plannetje. We besluiten nog een stukje door te gaan en de 'Plain of Six Glaciers Trail' te volgen. Volgens onze kaart bedraagt de afstand 5,3 km enkel – minus de 2 km van het geplaveide pad langs het meer - maar er zijn een aantal punten waar je via een connecterende trail kan terugkeren, of je kan natuurlijk ook gewoon rechtsomkeer maken.

Het pad is hier niet meer geasfalteerd, en klimt gestadig. Regelmatig komen er rotsen en boomwortels voor, die enerzijds een handig opstapje vormen, maar anderzijds vermoeiender zijn. Wéér heb ik last met stappen: ik hap constant naar adem en m'n benen willen niet mee. Het stoort me dat ik achterop geraak, vooral dan omdat ik eigenlijk m'n medewandelaars ophoud. Ondanks dit is het best een fijne hike, met mooi uitzicht op een aantal gletsjers die weliswaar gedeeltelijk in de wolken liggen.

Om 17u45, na 1,3 km stappen, komen we aan de 1ste mogelijkheid om via een lus, de 'Highline connector Trail' terug te keren. Seighin zou graag van deze gelegenheid gebruik maken, omdat het toch nog een tijdje zal duren vooraleer we terug op de parking staan. De 2 andere mannen echter hebben nog wel zin in meer, en ook ik zie het nog zitten, ondanks het feit dat Loic benadrukt dat ik niets hoef te bewijzen. Seighin stemt in met onze keuze, maar dan op voorwaarde dat we het hele traject doen: anders is het zo stom om zo ver te gaan en niet tot het eindpunt te wandelen.

800 m verder en een kwartiertje later bereiken we het 2de punt waar er kan gesplitst worden. Ditmaal beslis ik dat het hier voor mij stopt; ik heb er echter geen enkel probleem mee dat de mannen nog verder wandelen. Ik zou dan op m'n gemakske terugstappen, en hen in de RV opwachten, ondertussen misschien al kunnen afwassen of zo. Hoesy staat erop me te vergezellen, hoezeer ik hem ervan probeer te overtuigen dat dit echt niet nodig is. De 2 zonen gaan voort, minstens nog 1,3 km, tot aan het theehuisje dat zich daar bevindt.

De Highline Trail die we nu volgen, is best uitdagend: we hebben verkeerdelijk aangenomen dat die de hele tijd naar beneden zou leiden. Niets is echter minder waar: we klimmen nog steeds, tot ver boven de 'Plain of Six Glaciers Trail', wat ons een

magnifiek uitzicht over onze omgeving verschaft. We zijn helemaal alleen op het pad, en om een of andere reden gaat het nu gemakkelijker: rustiger tempo wellicht?

Na een half uurtje stappen komen we aan een bord dat aangeeft dat er 2 mogelijkheden zijn om naar de parking van Lake Louise terug te keren: ofwel via de verbindingstrail, wat 5 km lang zou zijn, ofwel via Mirror Lake, en dat pad is 400 m korter. Omdat we de 1ste route al gedaan hebben, valt de keuze op de laatste. We bevinden ons nu in een typisch 'Roodkapjebos': mooi, maar een beetje dreigend. We ontmoeten een koppel dat de andere kant aan 't uitgaan is, en ons om informatie vraagt. De man baseert zich voor onze uitleg op de 'All Trail' app. Hmm, die zou ik misschien ook wel eens kunnen installeren; Hoesy heeft die al op z'n GSM staan, maar zonder verbinding werkt ie vanzelfsprekend niet.

Omstreeks 19u00 bereiken we Mirror Lake: een klein meertje middenin het bos, dat z'n naam niet echt waarmaakt. Zal allicht te maken hebben met het feit dat er momenteel weinig water in staat en er dus niet veel weerspiegeld kan worden. Vanaf daar wordt het pad breder, met minder rotsen en boomwortels ook: met een 4x4 zou je hier wel kunnen rijden, alhoewel er op bepaalde afstanden boomstammen over de breedte van de weg ingegraven liggen. Het is een aangenaam laatste stuk wandelen totdat we uiteindelijk opnieuw aan het begin van 'Lake Louise Lakeshore Trail' uitkomen. Volgens

14: Een woeste rivier

Runkeeper klokken we af op 10,35 km wandelen op net geen 3 uur tijd. 'Een kort wandelingske,' zei 'em…

Het is 19u30 als we in onze RV zijn. We zetten alvast de warmwaterpomp op, want we zullen moeten afwassen vooraleer we ook maar aan avondeten kunnen denken: alle

borden en kommetjes zijn gebruikt. Met behulp van het fluitketeltje hoeven we geen half uur te wachten vooraleer we genoeg heet water hebben, en op een korte tijd is alles proper. Net als ik aanstalten maak om een doucheke te nemen, komen de 2 zonen binnenvallen: een half uurtje na onze aankomst. Da's goed doorgestapt!

Terwijl onze diepvrieskost opwarmt, genieten we van een welverdiend aperitiefje. We bespreken het programma voor de komende 2 dagen: maandag immers moeten we van Loic afscheid nemen. De jongens blijven vasthouden aan hun voornemen om nog te gaan raften en gaan op het internet op zoek naar mogelijkheden in de buurt van Banff. Finaal vinden ze nog plaats voor 4 personen in Golden: morgenmiddag om 13u15 moeten we er staan. Met een klein hartje stem ik in.

Na het avondeten ontfermen Hoesy en Loic zich over de afwas, zodat ik toch nog snel kan douchen: het is alweer 4 dagen geleden. De mannen maken zich sterk dat ze morgen onder de douche kunnen springen, hopelijk nog eens in een RV-park. Nu echter eerst ons even bezighouden met het vinden van een slaapplaats voor vannacht, en dat zal geen sinecure worden. Om 23u00 ten laatste moeten we van de parking weg zijn: geen mogelijkheid om hier te blijven staan dus.

Ondertussen is het opnieuw beginnen regenen; we verlaten Lake Louise, met het opzet om Banff te bereiken in de hoop dat er daar nog plaats is. Als Waze echter aangeeft dat het nog een uur rijden tot daar is, moeten we ons plan herbekijken: nog zo'n eind afleggen om misschien op een 'volzet'-melding te stoten? Dan zijn we wel gezien, want in de omgeving van Banff mag er niet 'wild' overnacht worden. De 2de optie dan maar: de busparking van Saskatchewan Crossing, waar we een aantal weken geleden ook al eens de nacht doorgebracht hebben. Zolang we daar vóór 09u00 weg zijn, is er geen bezwaar dat we daar staan. Helaas, ook deze rit zou nog een dik uur in beslag nemen.

Hoesy stelt voor om de 'Bus Park & Ride'-parking van Lake Louise op te zoeken: hij heeft ergens gelezen dat er daar overnachtingsmogelijkheden zijn. We passeren een lichtbord dat aangeeft dat een zekere baan vanaf 20u00 tot morgenvroeg afgesloten is, maar slaan er geen acht op, totdat we in de duisternis 2 barricades over de weg bemerken: da's dus wel onze weg om op onze bestemming te geraken, hè!

De opties beginnen nu wel écht uitgeput te geraken. Dan oppert Loic dat we eventueel al in de richting van Golden, waar we morgen moeten zijn, kunnen beginnen rijden? Terwijl ik de Waze naar daar instel, zoekt hij op de RV-app op Hoesy's GSM naar een

slaapplaats. Ditmaal hebben we eindelijk geluk: er is een rest area op de grens van Alberta en British Columbia waar er vrij overnacht mag worden. De commentaar zegt wel dat het een luidruchtige plek is, maar, hei, we mogen niet meer te kieskeurig zijn.

Om 22u00 installeren we ons op de parking van de rest area. Hoesy kruipt niet lang daarna onder de wol; in afwachting van de beschikbaarheid van Loics laptop oefen ik een tijdje op Duolingo. Het duurt echter niet lang vooraleer ik doorkrijg dat ik niet teveel meer moet hopen op schrijftijd: nadat Seighin klaar is met z'n stukje op te stellen, neemt Loic z'n laptop in beslag om nog wat te werken. Ach, we moeten de volgende ochtend pas om 13u15 voor onze grote wildwatertocht klaarstaan, dus er kan wat langer geslapen worden. Het tijdstip van vertrek is om 11u30 voorzien: ruim voldoende tijd om na het ontbijt m'n verslag van vandaag verder af te maken. Het is amper 23u00 als ook ik in bed kruip; de jongens spelen naar goeie gewoonte nog wat 'Civilization'…

Dag 32: Van rest area 'Welcome to BC' naar Parson (BC)

87 mijlen vandaag / 15330 km in totaal / 6718 stappen vandaag

Mweh, dit was dus opnieuw geen goeie nacht. Af en aan wakker geworden, en dan proberen opnieuw in te slapen met het geluid van het verkeer op de baan, de goederentrein mét claxon die regelmatig passeert en muizenissen allerhande in m'n hoofd. Om 06u30 slaat weer maar eens de verwarming aan: wie heeft die nú weer opgezet??? Alleszins, de wekker staat om 08u00 ingesteld, dus het is nog veel vroeg om op te staan. Ook Hoesy is ontwaakt, maar slaagt erin om terug in slaap te vallen. Ik echter heb niet zoveel geluk en blijf in bed woelen.

Anderhalf uur later hou ik het voor bekeken: het is 08u15 als ik uit bed kruip. Ik begin alvast aan de fruitsla; daarna, terwijl de rest nog steeds in bed ligt, start ik de generator op en start aan de afwerking van het relaas van gisteren. Als iedereen up and about is, berg ik m'n laptop op en ontbijten we. Ondertussen wordt de planning herbekeken: aangezien er nog wel wat tijd is, kunnen we misschien nog iets doen op weg naar? Da's een vette streep door m'n rekening: ik had er op gerekend dat ik nog minstens een uur zou hebben om verder bij te schrijven. De mannen wuiven m'n bezwaren lacherig weg: je kan toch nog werken terwijl wij de afwas doen? Eum… dat was niet het originele plan? Tegen dat alles aan de kant is, heb ik foto's getrokken van onze lawaaierige overnachtingsplaats – de laatste dagen zijn we deze gewoonte uit het oog verloren – en gaan de jongens nog

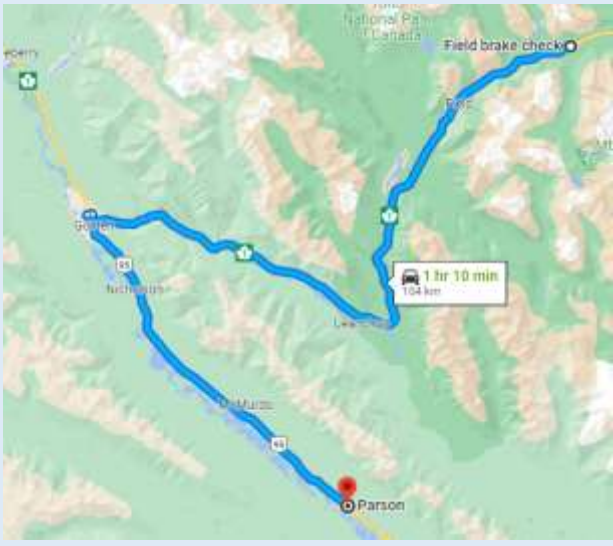

even het toilet opzoeken. Het komt tot een pittige discussie met Hoesy: geen van beiden snapt het standpunt van de tegenpartij, dus doe ik er het zwijgen toe.

De jongens keren terug in een eerder kille sfeer: Hoesy wil blijven, 'omdat mama nog wil schrijven', ik zeg dat ze kunnen vertrekken en dat ik m'n plan wel zal trekken. De rit naar het tankstation en het vlakbijgelegen bezoekerscentrum van Yoho National Park verloopt stilzwijgend wat de passagiers betreft. Ik ga mee het visitor centre binnen, omdat ik naar toilet moet; tegen dat ik terug buiten ben, hebben de 3 mannen de nodige info vergaard en staan ze in een groepje te overleggen. Ik laat hen weten dat het me allemaal gelijk is wat ze uitstippelen en zoek alvast de RV terug op om zomin mogelijk tijd te verliezen voor m'n schrijfwerk.

De 1ste stop is bij een meer met de naam 'Emerald Lake' dat de moeite waard moet zijn: 'moet zijn', omdat de parking overvol staat en er nergens nog een plekje te vinden is. Het wordt dus een 'touch and go', op naar de volgende bestemming: 'Natural Bridge'. Ook daar is er veel volk – al die toeristen! – maar kunnen we nog wel een plaatsje bemachtigen. Er is juist een buslading gearriveerd, en de plaats wordt overstroomd met mensen. Naar ons aanvoelen valt dit 'natuurwonder' een beetje tegen: akkoord, het is een natuurlijke rotsbrug over Kicking Horse River, maar we hadden ons toch net iets meer bij de naam voorgesteld. We lopen eventjes rond, trekken wat foto's, en verlaten dan de veel te drukke plek.

Het is 12u45 als we op onze eindbestemming aankomen: Hydra River Guides. Hier gaat onze rafting-doop plaatsvinden. Seighin zet zich nog aan het pannenkoeken bakken, zodat we toch iets achter de kiezen hebben vooraleer we ons leven gaan wagen. Hoesy en Loic gaan alvast de inschrijving vervolledigen en komen terug met een standaard 'waiver' die me nog harder doet twijfelen om deel te nemen. De pancakejes smaken, maar met eentje heb ik genoeg: zenuwen?

Om 13u15 is het verzamelen geblazen: ik verschiet ervan hoeveel volk er is. Gedurende het volgende half uur worden we vergast op een zeer gedetailleerde uitleg over raften, de uitrusting, de verschillende commando's, wat je moet doen indien je in het water belandt – dichtbij, iets verder, veel verder van de boot. De uiteenzetting wordt leuk en humoristisch, maar met de nodige ernst gegeven. Als de verteller vraagt wie er al eens geraft heeft, zie ik amper handen de lucht ingaan: een geruststelling. Toch zit ik met de bibbers als we ons materiaal gaan oppikken: ik zie dit écht niet zitten. Hoe dan ook, m'n plaats is betaald, nu ga ik me niet laten kennen: soms moeten we durven onze grenzen

verleggen en uit onze comfortzone stappen. We krijgen de neopreen botjes, de wetsuit, het jacket en voor de kouwelijken onder ons nog een extra regenvest uitgedeeld, en mogen ons gaan omkleden. Daarna gaan we nog de helm en het reddingsvest oppikken.

Als iedereen aangepelst is, worden we in groepen opgedeeld: wij krijgen het gezelschap van een jong koppel uit Vancouver; Bill – met baard en een lang rastakapsel – is onze gids. Ik vind hem meteen OK: hij straalt geruststelling uit. Hij controleert bij iedereen het zwemvest, strapt ons goed in: nu kan ik me inbeelden hoe de dames zich vroeger in een corset voelden. Ieder mag een peddel nemen, en dan poseren we met ons groepje voor de foto.

Een korte wandeling brengt ons tot aan de oever van Kicking Horse River: een keienstrook waar de boten liggen. De 2 zonen nemen voorin plaats: zij zullen zo synchroon mogelijk moeten werken, want de rest dient hun peddelritme te volgen. Bills plaats is achterin: hij hanteert 2 lange peddels. Met verbazend gemak navigeert hij ons van de kant weg, en voor ik het goed en wel besef, zijn we aan 't varen. De stress ebt weg: dit gaat lukken!

Het 1ste stuk is 'rapid'-vrij, het uitgelezen moment voor Bill om rustig alle commando's te overlopen. We oefenen 'alsof het echt is' en volgens onze gids zijn we een goeie crew. Natuurlijk doet hij het meeste werk, maar hij geeft ons het gevoel dat we belangrijke elementen in het hele proces zijn. Hij is een aangename prater, vraagt ons waar we vandaan komen, wat voor trip we aan 't maken zijn, vertelt over z'n job als rafter-gids in de zomermaanden en ski-technieker/-instructeur in de winter. Terwijl de stroom ons meevoert, wijst hij bergen aan en geeft hij toelichting over de geschiedenis van deze streek.

Nog een keer onze drills oefenen, en dan komt de 1ste echte rapid eraan: die nemen we met veel schwung. Ik vind het zowaar plezant: dit wil ik nog doen. We peddelen onder een hoge snelwegviaduct door en parallel met het spoor, waar juist een enorm lange goederentrein over dendert. De machinist steekt z'n hand op. De natuur rondom de rivier is ook de moeite, en ik geef m'n ogen goed de kost. Wat leuk dat vandaag de regen niet van de partij is, en er zowaar een zonnetje schijnt!

14: Een woeste rivier

Het is het einde van het seizoen, dus de rivier staat laag, wat betekent dat de stroming minder pittig is. Aan de andere kant steken er nu veel meer rotsen uit het water, en dat kan soms behoorlijk tricky zijn, zoals we merken aan de 'Portage Rapid': we blijven steken, tot jolijt van de andere boten. Bill sleurt en trekt en doet ons allemaal aan 1 kant zitten om het gewicht van de boot te verschuiven. Het duurt echter een tijdje vooraleer we weer loskomen en verder kunnen peddelen.

Na nog een stroomversnelling zijn we ongeveer halfweg en krijgen we kans om van kant te wisselen. Hoesy wil ook eens kopman zijn, dus Seighin verhuist naar de middelste bank. En dan zijn we weer weg; nu volgen de stroomversnellingen elkaar veel sneller op.

Het is werken en we worden doornat – zowel Hoesy als Loic belanden ei zo na in het water – maar ik amuseer me, en de mannen duidelijk ook. Ergens onderweg is er ook nog een plek waar de huisfotograaf onze exploten vastlegt: iedereen lachen! Voordat we de laatste rapids nemen, krijgen de liefhebbers nog de kans om zich even in het water te begeven: natuurlijk gaan mijn 3 mannen daarop in.

Na een dikke 2 uur is het gedaan met de pret: we manoeuvreren de boot naar een keienstrandje waar 2 bussen en jeeps ons staan op te wachten. De peddels en Bills zitbank worden in de aanhangwagen opgeborgen, daarna heffen we met vereende krachten de boot uit het water en op de remorque. Behoorlijk nat, maar content en toch een beetje trots op mezelf neem ik met de rest plaats in de bus.

Een kwartiertje rijden brengt ons terug naar het raftingcenter. Daar worden we vakkundig begeleid in het correct opbergen van al ons materiaal: helmen in een grote waterkuip, jacket en regenvest ophangen, zwemvest aan een haak. We kleden ons om in de RV – al bij al zijn we niet zo nat – en terwijl de jongens een pot soep opwarmen, wandelen wij even naar het hoofdgebouw waar je de foto's kan bekijken en aankopen, en een enquête kan invullen. Er is ook een doos met kleine envelopjes: desgewenst kan je daar iets insteken en er enkele woorden van appreciatie opzetten. De foto's zijn leuk, en we besluiten ze aan te schaffen. Ze zullen via mail aan ons bezorgd worden.

Terug in de camper nemen we de tijd om enkele bokes en soep te eten, en krijgen we het geleidelijk aan terug warm. We gaan op zoek naar een RV-park waar we deze nacht ons

huis op wielen kunnen stallen: in Radium zelf, waar de warmwaterbronnen zijn, is er niets vacant, maar in Parson, niet zo ver daarvandaan, kunnen we wel een full hook-up reserveren. Loic laat de dame aan de telefoon weten dat we later gaan toekomen – het loopt ondertussen tegen zevenen aan – want dat we eerst nog een hapje gaan eten. Na wat speurwerk lokaliseer ik een Mexicaans restaurantje in Golden, het stadje vlakbij.

Een korte rit brengt ons tot daar, maar klaarblijkelijk is het een place-to-be, want er staan mensen aan te schuiven. Hoesy informeert of er plaats voor 4 personen is: ja, als we een 15- à 20-tal minuutjes kunnen wachten. We zullen een SMS'je krijgen als de tafel vrij is. We wandelen dan maar even terug naar de jongens die de RV zijn gaan parkeren; het is nog steeds 'groen hout' tussen m'n halve trouwboek en mezelf, alhoewel de zenuwachtigheid voor het raftinggebeuren verdwenen is.

Als we na een half uur nog geen bericht ontvangen hebben, keren we met z'n allen terug naar het restaurantje. Het is ondertussen behoorlijk afgekoeld en we beginnen het koud te krijgen. Hopelijk krijgen we een plaatsje binnen, want het vooruitzicht dat we buiten op het terras zullen moeten zitten, lijkt ons geen van allen aanlokkelijk. Het duurt toch nog een kwartier vooraleer we eindelijk het verlossende SMS'je krijgen: yes, we mogen binnen plaatsnemen!

Het eten is bijzonder lekker – heel anders dan het vorige restaurantje, maar zeker niet minder smakelijk – en m'n Raspberry Mint Margarita gaat vlotjes binnen. Met 3 taco's elk hebben de jongens niet genoeg, maar als ik Seighin de helft van m'n 2de burrito aanbied, past hij: z'n dressing was iets pikanter dan hij geanticipeerd had. Een dessertje in de vorm van churro's verdrijft het grote hongergevoel. Nog even aan een bankautomaat wat CAD'jes gaan tanken en dan is het richting slaapplaats.

Loic neemt de laatste rit van vandaag voor z'n rekening: hij staat op een 'nultolerantie' binnen het gezin, en Hoesy heeft een glas bier gedronken, dus… Om iets na tienen rijden we de campground op. Vanzelfsprekend is het onthaal gesloten: m'n voornemen om nog een machientje of 2 te kunnen wassen zal niet gerealiseerd kunnen worden, wegens geen kleingeld. Hopelijk heb ik morgen tijd om toch iets van de overvolle waszak weg te werken… De mannen sluiten vlug het water en de stroom aan, en Hoesy zet een fluitketeltje water op. Terwijl hij nog een doucheke neemt, werken Loic en ik de afwas van deze namiddag weg.

De bedoeling was om alleszins vóór middernacht in bed te kruipen, maar ik heb nog steeds een groot deel van ons dagboek bij te werken. Tegen dat ik m'n laptop dichtklap, liggen zelfs de 2 jongens – zij het nog gamend – onder de lakens. Nog vlug m'n tanden poetsen en dan onder de wol. Ah ja, nog even dit: het grieperige gevoel is voor het grootste deel verleden tijd. Duimen dat het zo blijft, en ik morgen weer volop mee kan hiken en ontdekken!

Dag 33: Van Parson (BC) naar Calgary (AB)

218 mijlen vandaag / 15681 km in totaal / 7862 stappen vandaag

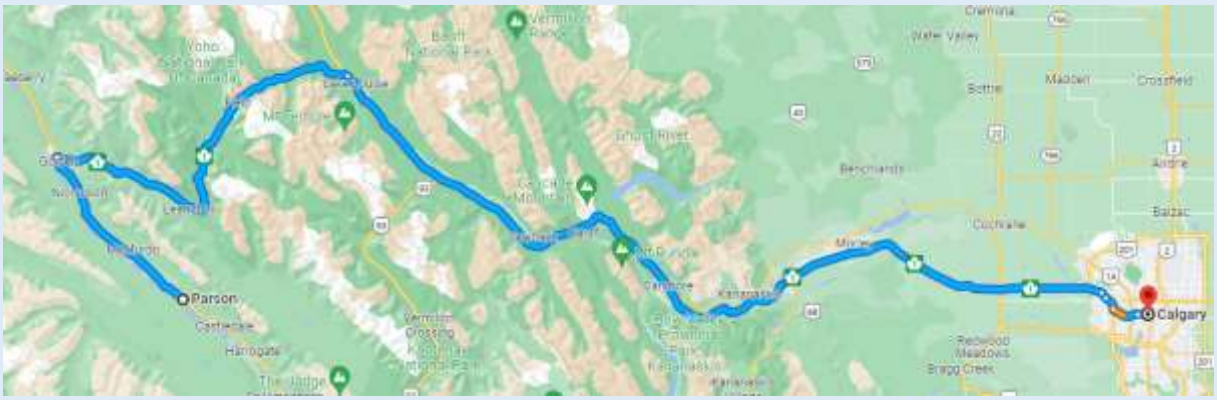

Wat een rustigere overnachtingsplek kan doen! Nog niet m'n optimale slaapplaats, want deze nacht zijn er toch een 4-tal zware goederentreinen gepasseerd niet ver van waar we staan, maar toch veel beter geslapen dan de voorbije nachten. Ik ben al wakker als de wekker om 08u00 van zich laat horen. Eerste werk eens ik uit bed ben: de warmwaterpomp opstarten. Als we geen wisselgeld voor ons 20 CAD-biljet vinden, moeten er immers 3 mensen nog kunnen douchen. Er is een boodschap van Ciaran dat de problemen met de verwarming + warm water waarover hij gisteren nog bericht heeft morgen zouden opgelost kunnen worden, want hij heeft onze loodgieter kunnen bereiken. Wél heeft nu de koelkastdeur kuren: ze wil niet toe blijven, met als gevolg dat de wand binnenin ijsafzetting begint te krijgen. Over naar de papa! Ik zet alvast alles klaar voor de fruitslabereidingssessie, en ga dan op verkenning.

Buiten schijnt het zonnetje, de picknicktafel geschilderd in de Canadese vlag staat uitnodigend naast onze RV. Het kost me een beetje moeite om de onthaalcabine aan de

ingang van de camping te vinden, maar eens ik de toiletten/douches/wasruimte gelokaliseerd heb, is het niet ver meer. Spijtig genoeg is er niemand aanwezig. Op de deur hangt een lijst met nog vrije kampeerspots voor de self-check in. Er is ook een ring-deurbel, maar ik wil ze liever niet gebruiken: het is tenslotte zondagochtend. Wassen zal er vanochtend niet inzitten, wat geen goed nieuws is: onze waszak begint problematische proporties te vertonen. Daarbij, morgen vertrekt Loic terug naar huis: ik kan hem moeilijk een lading vuile kleren meegeven, toch?

Via een veel kortere terugweg beland ik terug bij onze RV, en maak ik alvast de obligate overnachtingsfoto. Hoesy is bezig met administratieve rompslomp omtrent ons tuteke; ik installeer de Alltrails-app op m'n GSM en zoek alvast de wandeling op die we straks willen maken. Er staat wel vermeld dat dit een populaire hike is, en dat het parkeerterrein maar een beperkt aantal plaatsen telt, dus het zou wel eens kunnen dat het er druk is en we onze RV er niet dadelijk zullen kwijtraken. Een berichtje popt up in de Facebookgroep van TC Den Otter: onze mannen 55+ hebben zich zojuist tot Belgisch kampioen in de interclubcompetitie gekroond. Knap gedaan, heren!

Ondertussen is het water warm genoeg, dus neem ik de gelegenheid te baat om m'n haar te wassen: ik heb eergisterenavond nog gedoucht, en vandaag gaan we hoogstwaarschijnlijk genieten van een badsessie in de hot springs, dus er zal sowieso nog gedoucht moeten worden. Daarna maak ik de fruitsla, terwijl Loic onder de douche springt. Vervolgens bakt hij de eitjes voor hem en z'n broer, en dan zijn we klaar om te ontbijten.

We starten binnen aan tafel, maar het ziet er uitnodigend uit buiten: met een vest aan zal het allicht warm genoeg zijn om aan de Canadese picknicktafel te eten. We verhuizen dan ook met koffie/thee en ontbijtkom naar daar; alleen Seighin verkiest binnen te blijven zitten. Terwijl de jongste onder de douche staat en ik m'n haar droog, werken de 2 andere mannen de afwas weg. Dan volgen de obligate dump- en refillactiviteiten, ontkoppelen we alles en vertrekken we om 11u15, klaar voor een rustige rit naar Banff.

Als copiloot heb ik momenteel geen werk, en hou ik me bezig op Duolingo. We passeren langs Radium, waar er eveneens hot springs en bijbehorende badmogelijkheden zijn, maar er is gisteren al beslist geweest dat we eerst gaan hiken en dan gaan genieten in Banff. Een beetje later rijden we Kootenay National Park binnen. We lassen een stop aan Emerald Lake in, waar we na een zeer korte wandeling het 'bubbly water' bereiken: een ondergrondse bron voedt het meer, wat zichtbaar is door de bubbeltjes die oppoppen aan het oppervlak.

Loic neemt plaats op de passagierszetel, zodat ik al kan beginnen schrijven: des te sneller een up-to-date verhaal,

des te meer tijd ik heb om van de omgeving te genieten. We hebben geen kaart van de route en op dit stuk van de weg is er geen bereik, wat Waze nutteloos maakt, dus het is een beetje op het gevoel dat Loic een plaats om te lunchen langs de baan zoekt. Aan 'Numa Falls' – hé, ik heb m'n eigen watervallen hier! – is er een parking, waarvan een deel voor RV's voorbehouden, maar iemand heeft zich in de lengte ervan geparkeerd. We gaan er dan maar in de lengte naast staan, deels voor de toiletten, zodat de foutparkeerder nog vrije uitrit heeft.

We nemen al onze etenswaren, borden en bestek mee naar buiten en maken het ons gemakkelijk aan een tafeltje vlak naast het riviertje. De zon komt er zelfs door, wat het aangenaam zitten maakt. Het is een bokeslunch, zonder water, maar met fruitsap en icetea: we moeten DRINGEND boodschappen gaan doen, want we hebben dorst! Uit Seighin is er de hele ochtend nog niet veel klank gekomen, maar daar wordt, in tegenstelling tot wanneer ik uit m'n hum ben, helemaal geen aanstoot aan genomen: "Da's nu eenmaal Seighin, hè: hij heeft een ochtendhumeur." Misschien zie ik spoken, maar hoe luidt dat gezegde nu weer? Met 2 maten en 2 gewichten werken?

Na het middagmaal kruipt Seighin al terug in de RV, terwijl wij gedrieën nog even een kijkje bij de waterval een eindje verderop gaan nemen. Mooi zicht, alleen zijn er 2 stomme

toeristen die een eindje naar beneden geklommen zijn en ons belemmeren bij het nemen van een toffe natuurfoto. Nee, wij willen jullie er écht niet bij op!

Om 14u30 zijn we weer aan 't rijden; mij bekruipt zo langzamerhand het onbehaaglijke gevoel dat er niet echt haast gemaakt wordt, wat betekent dat de hike wel eens in het water zou kunnen vallen. Ik neem me bij deze voor om, van zodra we met ons tweeën zijn, elke ochtend om 07u00 op te staan, zodat we zoveel mogelijk uit onze dag kunnen halen.

Een kwartiertje later krijgen we zicht op Stanley Glacier en vlak daarna rijden we de grens met Alberta over. Een massief gebergte rijst statig voor ons op: het lijkt wel gebeiteld tegen de blauwe lucht. Ik probeer er foto's van te nemen, maar de kiekjes doen het eigenlijke zicht geen eer aan. Aan een kruispunt neemt Hoesy de afslag naar Banff, aangezien Loic eerder op de dag aangegeven heeft dat we in de richting van dat stadje moeten rijden. Nu we ons in Banff National Park bevinden, kan ik weer gebruik maken van de brochure mét wegoverzicht die we destijds in Banff gekregen hebben. Tiens, we komen vanuit het zuiden en we zijn nu in westelijke richting aan 't rijden, maar Johnston Falls ligt in het noorden. Hebben we ergens een afslag gemist? Hadden we aan het kruispunt rechtdoor moeten rijden?

Ik leg mijn vermoeden voor aan m'n medereizigers; als ik Waze inschakel, stuurt die ons inderdaad via de 1ste afrit van de snelweg. Hmmm, gaat niet lukken, Waze: deze afrit is afgesloten! De volgende dan maar, de brug over en terug in de richting vanwaar we gekomen zijn. Ook aan de overzijde van de snelweg is dezelfde afslag – die naar Highway 1A, de Bow Valley Parkway - afgesloten, en staan er zelfs auto's dadelijk aan de afrit geparkeerd. We voelen de bui al hangen: Johnston Falls zal oververzadigd zijn.

We verlaten de snelweg en houden even halt aan een trailhead iets verderop. Volgens Waze hebben we nog een 20-tal kilometer af te leggen om de andere afslag naar Johnston Falls te bereiken, een half uurtje rijden. Niets echter garandeert ons dat we ook daar niet het deksel op de neus krijgen. Logische redenering doet ons besluiten dat het de gok niet waard is. Heel jammer, maar Johnston Falls met bijbehorende wandeling kunnen we op onze buik schrijven. Vind ik persoonlijk zonde: geef mij maar een stevige

hike in plaats van met een hoop andere mensen in een warmwaterbron te gaan dobberen! Dit mag ik echter niet laten blijken, want anders ben ik weer onredelijk. Soms, hè…

Wéér 180° draaien en voor de 2de keer vandaag richting Banff kiezen. Zoals te verwachten was, is het behoorlijk druk in het stadje. Het is zondag, en het is mooi weer: wie zou er dan niet van willen profiteren om er even tussenuit te knijpen? Na een tijdje aanschuiven op de toegangsweg naar Upper Hot Springs worden we, een beetje tot onze verbazing, toch op de parking van de warmwaterbronnen toegelaten. We grabbelen onze zwemoutfit en handdoeken bijeen en wandelen naar de ingang van het complex. Die ligt iets boven de baden zelf, dus hebben we er een goed uitzicht op. Bij de aanblik van al die mensen in het zwembad, als sardientjes in een doosje, krijg ik een ambetant gevoel: voor mij hoeft dit niet, en daar denkt de rest klaarblijkelijk ook zo over.

Onverrichterzake moeten we naar de camper terugkeren. Loic merkt, deels lachend, deels serieus op dat hij nog maar 1 ding van de 4 zaken die hij deze reis zeker wilde doen, heeft kunnen afvinken: de wildwater rafting. De 3 andere zijn baden in de hot springs, kamperen aan een meer(tje) zodat hij er 's morgens even in kan gaan zwemmen (om dadelijk daarna onder een warme douche te kruipen) en… een McFlurry naar binnen spelen. De sfeer is omgeslagen: alles wat we voor vandaag gepland hadden, is in het water gevallen. Nu rest ons alleen nog de rit naar de camping in Calgary. Die heb ik gisterenavond nog gemaild; deze morgen kwam het antwoord dat er nog plaats is en de reservatie gemaakt is.

Teleurgesteld verlaten we om 16u20 Banff: 2 keer zijn we in dit stadje op bezoek geweest, en geen van beide keren hebben we er ook maar het minste van kunnen beleven. Soms is een iets betere voorbereiding en wat meer punctualiteit geen overbodige luxe! Reizen met een RV heeft ongetwijfeld z'n voordelen, maar ik kan me niet van de indruk ontdoen dat de planning iets te los is gebeurd – wat geen verwijt naar Hoesy toe is, maar me wel enigszins verwondert: de vorige roadtrips heeft ie altijd tot in de puntjes uitgedacht.

Onderweg vul ik alvast ons verhaal aan, en dood dan de tijd met wat op m'n GSM bezig te zijn. Gaandeweg maken de hoge, kale bergketens plaats voor een glooiend heuvellandschap. Onze overnachtingsplaats ligt in Calgary, niet te ver van de luchthaven. Hoesy stelt voor om eerst een Walmart op te zoeken om onze voorraden, vooral dan van water, aan te vullen, zodat we ons nadien met niets anders meer bezig hoeven te houden dan te genieten van onze laatste avond met Loic. Het enige wat onze oudste zoon nog moet beslissen is of we 'uit' dan wel 'thuis' zullen eten.

Om 18u00 parkeren we onze camper netjes op 2 personenwagenparkeerplaatsen (☺) en stappen we met z'n vieren de Walmart binnen. Ook hier in de non-foodafdeling beginnen

de 1ste artikelen i.v.m. Halloween en Fall al in de rekken te verschijnen en dat doet me ineens weer verlangen naar onze tijd in de States. Het is de periode van pumpkin spice en kaneel, van gezellig shoppen voor griezeldecoratie en plannen maken voor Thanksgiving. Tijdens het vullen van onze winkelwagen hakt Loic de knoop door: het wordt een gezellig dinertje in de RV. Dju, en we hebben geen wijn meer voor het aperitief! Net zoals in bepaalde staten van de USA hebben de Walmarts in Canada geen afdeling met alcohol: daarvoor zijn er aparte 'liquor stores'. Ik had al wel zo'n winkel gespot toen we de parking opdraaiden, maar die was gesloten: heeft dit te maken met het feit dat het zondag is? Gelukkig is er nog een drankenzaak die wel nog open is. Terwijl de jongens de boodschappen alvast wegzetten, gaan Hoesy en ik nog snel 2 flessen wijn kopen.

Een uurtje later – amai, we hebben veel tijd in de Walmart gespendeerd! – zetten we koers naar de RV-campground, die we een kwartier later bereiken. Alhoewel hij niet ver van de snelweg gelegen is, is er toch veel groen aanwezig. We checken in, wisselen een briefje van 10,00 CAD voor munten en installeren ons: partial hook-up, dus water en elektriciteit. We hebben een plaatsje in een rij van 4 RV-plekken, maar zijn helemaal alleen. Eerste werk: de overvolle waszak omkieperen en sorteren. Vervolgens ga ik met Loic en was voor zeker 2 machines naar de wasruimte. Pech: van de 4 machines is er 1 kapot en zijn er 2 in gebruik. Dan maar naar het onthaal, waar er ook wasmogelijkheid is, zij het tot 21u00: op die manier kunnen we 2 machines tegelijkertijd opzetten.

Als we terug aan de RV komen, staat het aperitief klaar: waar we zo lang gebleven zijn? Seighin is al begonnen met de 1ste opwarmbeurt van de diepvriesmaaltijden, zodat we straks niet te lang op elkaar moeten wachten om te eten. First things first echter: aperitiefen met hapjes en enkele spelletjes 'Codenames'. Seighin en ik nemen het op tegen Loic en Hoesy. Halverwege stappen Loic en ik even naar het onthaal om de natte was op te pikken en nog een extra 5 CAD te wisselen: we kunnen gerust nóg 2 machientjes draaien. Spijtig genoeg is er geen wisselgeld meer voorhanden, maar morgenochtend vanaf 09u00 zal de voorraad aangevuld zijn. De was van 2 wasmachines gaat vlotjes in 1 droogkast in de wasruimte vlakbij onze staanplaats, en een 3de machientje was wordt ook nog in gang gestoken.

De voortzetting van de spelletjesavond verloopt met veel pret en gelach: de tips die gegeven worden, leiden tot onverwachte antwoorden, er worden links gelegd die eigenlijk helemaal niet voorzien waren en 'shoarma' is duidelijk het stopwoord voor vanavond. Team Seighin/mommy veegt met veel overtuiging de vloer aan met de tegenstanders: 3-0, BAM! Na het avondeten pikken we de droge was op en gaat de laatste lading nat wasgoed de droogkast in. Er is ook nog een dessert: apple crumble, meer kruimel en appelspijs dan vaste taart, maar desalniettemin lekker.

Terwijl de afwas deskundig door de mannen weggewerkt wordt, ga ik de laatste propere kledingstukken oppikken. Het neemt nog wat tijd in beslag om alles te sorteren en op te vouwen, en er zijn nog wel wat kleren die niet in de droogkast gedroogd mogen worden, dus ons huisje op wielen ligt en hangt vol met vochtige hemden, lingerie en een geklede broek. Loic maakt rustig z'n koffer – enfin, trolley. Eén zaak is zeker: hij gaat niet met vuile was naar huis!

Het enige minpuntje van de anders leuke avond is dat Hoesy last begint te krijgen van een droge hoest en keelpijn. Zou hij bij de (vrouwelijke) hond geslapen hebben? Hopelijk zet het zich niet door, want eens Loic morgen vertrokken is, hebben we geen 2de bestuurder meer. Ik sta wel geregistreerd als volwaardige chauffeur, maar als het enigszins kan, laat ik het besturen van deze grote loebas liever aan iemand anders over. Hoesy ligt al een tijdje in bed als ik rond 00u15 bij hem kruip; de jongens zullen nog een hele tijd gamen…